

Hej alle sammen. Mange tak for at jeg måtte komme i dag. Jeg har virkelig glædet mig.

Mit navn er Alberte. Jeg er 23 år gammel. **Jeg læser statskundskab.**

Og så får jeg - sindssygt - gode karakterer. Jeg præsterer.

Til det er der kun en logisk konklusion: jeg er så meget bedre end jer.

Tabte jeg tråden der? Er I uenige? Det burde I være.

Det er jo latterligt.

Vores samfund er drevet af præstation. vi skal præstere på flere arenaer. Vi skal have de rigtige karakterer, de rigtige venner og det rigtige studiejob – så vi en gang kan blive succesfulde. Vi har også et problem med inklusion af de sårbare unge på vores studier og derigennem fællesskab og trivsel på uddannelserne.

Det er alt sammen noget af det vigtige problemstillinger I har snakket om de sidste dage.

Men, jeg synes der mangler en vinkel i debatten.

Jeg tror, at inklusion og præstationskultur er mere forbundet end vi går og tænker.

Jeg tror, at vores overdrevne fokus på at blive succesfulde kan føre til, at vi som studerende enten indirekte eller måske endda

direkte fravælger at række ud og give en ekstra hånd til de sårbare på studier.

Hvis vi skal inkludere, skal vi have rum til det. Vi bliver nødt til at få mindre fokus på altid at skulle præstere, så vi kan vælge at være den slags klassekammerat og menneske vi gerne vil være.

—

På statskundskab i min egen hverdag er det noget jeg kan se.

Jeg sidder der jo med min læsegruppe. Vi kan godt se ham, der sidder alene.

Men, alligevel så tager vi ikke det ekstra initiativ og inviterer ham med.

Selvfølgelig har vi mange undskyldninger.

Måske en ekstra ville rykke på den gode dynamik i læsegruppen. Eller han kunne påvirke vores evne til at læse op?

Kernen i det er, at vi prioriterer vores egne potentielle tal på et stykke papir efter eksamen - over vores klassekammerater.

Vi tør ikke risikere at vores klassekammerats indtog i læsegruppen på nogen måde kan påvirke vores evne til at maksimere vores samfundsmæssige output. Vores energi skal bruges på at præstere. Hvis vi skal leve op til de forventninger,

som vi oplever at samfundet har til os, og som vi selv har, så må vi lave nogle prioriteringer som jeg ikke har det godt med.

Hvis vi skal præstere, kan vi ikke inkludere.

Og Ja, selvfølgelig er eksemplet fra statskundskab. Ja, Vi lever op til nogle af stereotyperne.

Men problemet er ikke kun hos os. Det er også hos antropologi, lærerstudiet og alle mulige andre.

Ja, selvfølgelig er faglighed vigtigt, og der er ingen skam i at prioritere det. Men følelsen af at vi bliver tvunget til at prioritere faglighed og karakterer over, noget helt grundlæggende i at være et godt menneske, synes jeg er forkert.

Til sidst, kunne man nævne alle de, faglige og kompetencefokuserede argumenter om at inklusion kan optimere vores eksistens på det offentlige og private arbejdsmarked, udover at vi selvfølgelig får sociale forbindelser og fællesskaber, networking og det hele.

Men

min pointe er: at vi er ikke åbne for muligheden for inklusion af de sårbare, fordi vi ikke tør risikere vores præstations status quo.

Inklusion er vigtigt. Fokus på præstationskulturen er vigtigt. Jeg tror, at de to er forbundet, og jeg tror ikke, at vi kommer i bund med inklusion derigennem trivsel på uddannelserne, hvis ikke vi kigger på vores præstationskultur.
Vi skal give plads til ikke at præstere.

Så mit håb er nu, at næste gang, I snakker om inklusion, så snakker I også om præstationskultur.

Mange tak for jeres opmærksomhed.